

Grad divergerende Meninger indenfor Sygeplejerskernes egen Kreds. Dansk Sygeplejerraad slog allerede i 1907 til Lyd for at faa en Ordning, der kunde sikre, at vi fik en dygtig og habil Stand. Men fra den anden store Sygeplejeorganisation, som hedder Centralforeningen for Sygeplejevirkksomheder udenfor København, fremkom der et Andragende, vistnok stilet til Justitsministeren, hvori man hævdede, at der i hvert Fald ikke paa det daværende Tidspunkt var nogen Anledning til at begynde at lovgive, ja, at det vilde være i allerhøjeste Grad uheldigt, hvis man gjorde det; man gjorde dog samtidig opmærksom paa, at det vilde være meget ønskeligt, om man overalt i Amtssygehusene begyndte at uddanne et større Antal Elever end hidtil. Dette var i 1909. I 1910 har Forholdene allerede udviklet sig saaledes, at de to Organisationer kan indgaa et Kompromis, hvori man anbefaler, at der oprettes to Klasser af Sygeplejersker, nemlig statsanerkendte Sygeplejersker med 3 Aars Uddannelse og statsanerkendte Distriktssygeplejersker med 1 Aars Uddannelse. Vi skylder imidlertid Kommissionen Tak, fordi den ikke stillede Forslag paa denne Basis, men ventede, til Sagen var mere moden, thi det kan ikke nægtes, at navnlig ved Hjemmesygeplejen — ikke mindst Hjemmesygeplejen ude paa Landet — gælder det om, at vi har virkelig dygtige Sygeplejersker, idet de mange Gange maa handle helt paa egen Haand, uden nogen Læges Raad, handle efter Konduite og altsaa paa eget Ansvar. I Sverige, hvor man i 1920 fik en Lovændring med Hensyn til Sygeplejevæsenet, ser man da ogsaa, at de er gaaet den modsatte Vej, idet man har sat Minimumsuddannelsesalderen for Sygeplejersker til 2 Aar, medens man kræver 3 Aars Uddannelse for Distriktssygeplejersker, fordi der stilles større Fordringer til disse, en Anskuelse, som jeg altsaa fuldt ud deler.

Man har egentlig ikke noget Materiale til Bedømmelse af, hvor mange Sygeplejersker der skal til i Forhold til Befolkningmængden. Af det Materiale, der foreligger, fremgaar det, at man i Sverige har 12 Sygeplejersker for hver 10 000 Indbyggere. I Danmark er der 14 uddannede Sygeplejersker for hver 10 000 Indbyggere, men da Befolkningen er mere spredt i Sverige end i Danmark, forrykkes Forholdet yderligere i vor Favør. Under en Epidemi vil selvfølgelig alle Rammer sprænges, men jeg tror, at hvis man i højere Grad end hidtil værdsetter Sygeplejerskens Arbejde — jeg vil ikke sige: som det fortjener, thi Sygeplejer-

skens Gerning kan overhovedet ikke vurderes efter Fortjeneste, naar man staar overfor en virkelig dygtig og samvittighedsfuld Plejerske; men blot saaledes, at hun faar en Løn, der ikke paa Forhaand maa virke afskrækkende —, skal der nok være et tilstrækkeligt Antal Kvinder, som melder sig til at tage Sygeplejergerningen op.

Ude paa Landet er der kun et Par Steder, hvor Sygeplejen er kommunal; ellers er det almindelige, at Kommunerne støtter de private Sygeplejeforeninger med Tilskud, mod at Plejerskerne til Gengæld tilser de fattige og de paa Alderdomshjemmet boende gamle. Nu er en Sygeplejerskes Gerning i sig selv meget opforende, men fordi man vælger en Livsvirksomhed, der kræver, at man er offervillig paa alle Punkter, behøver det dog ikke at være saaledes, at man skal ofre sig, for at nogle Kommunekasser eller nogle mange Gange bedre stillede Medborgere kan spare nogle faa Kroner.

Det er med virkelig Interesse, man gennemlæser Kommissionsbetænkningen om Sygeplejevæsenets Udvikling lige fra den katolske Tid, da al Sygeplejergerning udførtes i Tilknytning til Klostrene af Trang til at lindre Lidelser for sine Medmennesker og af religiøs Følelse. Efter Reformationen forsvinder disse Sygeplejersker ganske, og Sygeplejergerningen synker ned til at være en mindre anset Gerning, der udføres af mindre ansete Medmennesker. Først i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede begynder der en Renæssance for Sygeplejergerningen, hovedsagelig ved den engelske kvindelige Filantrop Miss Nightingales grundlæggende Arbejde. Virkningerne heraf spores ogsaa i Danmark. I 1870 begynder Diakonissestiftelsen at organisere Hjemmesygeplejen, men om nogen egentlig Uddannelse er der endnu ikke Tale. Efterhaanden som Lægevidenskaben til Held for os alle sammen undergaar den overordentlig store Udvikling, som den er undergaaet, bliver dog ogsaa de Krav, som stilles til Lægens Medhjælperske, Sygeplejersken, større og større. Hun maa nu gøre meget af det Arbejde, som tidligere udelukkende var Lægens, og der kræves derfor ogsaa en større Uddannelse af hende. Først i 1897 faar vi imidlertid her i København, paa Kommunehospitalet, en egentlig Sygeplejerskole, som dog endnu var meget mangelfuld. Sygeplejerskerne uddannedes ret ensidigt paa en eller to Afdelinger, den kirurgiske og medicinske. Efterhaanden bliver der dog flere og flere Skoler. I København har de allerfleste Sygeplejersker paa nærværende Tid en 3-aarig Uddannelse, og allerede i 1907 blev der slaaet til Lyd for Statsanerkendelse.